

Борьо. — Ахъ, колко леко ми е сега! Усѣщамъ какво здраво чувство ме обладава! И какъ ми се иска да поработя!

Мара. — Хайде пакъ

Борьо. — Знаешъ ли, при това настроение, колко ново нѣщо бихъ внесълъ въ „Слѣпеца“ Повдига ржѣ и бърже ги склопя надъ глава. Ахъ, какви нови настроения бихъ набѣлѣзалъ. Мара, азъ ще поработя!

Мара. Азъ се чудя, само на ума ти!

Борьо. — Минава нѣколко крачки.

Мара. — За да го отклони отъ желанието му. Сѣдни, че да ти дочета разказа.

Борьо. — Йовкиня прѣводъ?

Мара. — Да

Борьо. — Не, не ми се слуша разказъ сега. Искамъ да говоря.

Мара. — Че —

Борьо. — Да ли е тукъ Желя?

Мара. — А нима съ Йовка не би разговарялъ съ по-голямъ интересъ, отъ колкото съ Желя.

Борьо. — Не.

Мара. — Вѣрно!

Борьо. — Сега съ жена не бихъ могълъ да говоря тъй, както съ единъ уменъ и талантливъ мъжъ.

Мара. — Съ мъжа. Кой знае.

Мълчание.

Борьо. — Защо каза това „кой знае“ тъй нѣкакъ —

Мара. — Слѣдъ кжсо мълчание. Защото —

Борьо. — Спрѣлъ се, да разбере по-добръ. Защото?

Мара. — На ли ти се говори, азъ бихъ поговорила съ тебе сега много умно, макаръ че съмъ жена, но —

Борьо. — Но какво?

Мара. — Може би ще се развълнувашъ, а пъкъ азъ искамъ —

Борьо. — Интересно!

Мълчание.